

Milovaní bratři a sestry,

píši pro vzpomínku na mou tetu, terciářku, rytířku Neposkvrněné Panny Marie, členku fatimského apoštolátu, účastnici modlitebního společenství Navštívení Panny Marie, modlící se ráda a denně Korunku k Božímu Milosrdenství, velkou milovnicí Ježíše a Panny Marie, Marii Schreiberovou, kterou si Pán povolal na věčnost 3. 3. 2017 po těžké nemoci v jejich 76 letech.

3. 3. 2017 byl první pátek v měsíci, navíc pátek po Popeleční středě v době postní, a má milovaná teta se již nacházela pár dnů v těžkém stavu. Celý týden ji navštěvovali její nejbližší, u jejího lože trávily hodně času její dvě dcery Květuška a Danka. V ten den jsem o šesté hodině ranní pospíchala na ranní mši svatou, která byla v konkatedrále Panny Marie v Opavě. K mému překvapení se připravovali na slavení eucharistie dva kněží. Požádala jsem otce Kamila, zda by nemohl sloužit mši sv. za umírající tetu. Odsloužil. Já byla šťastná a uvědomovala jsem si, jak se Pán stará. Kolem 9 hod. jsem měla vyřizování v nemocnici, tak jsem při té příležitosti tetu navštívila. Chtěla jsem ji alespoň pohladit a promluvit pár povzbuzujících slov, i když byla den předtím v agónii. K mému překvapení byla však teta při vědomí, usměvavá, podivila se, co tam tak brzy dělám a byla strašně ráda za odslouženou mši sv.. Ihned jsem volala k minoritům, otci Karlovi Koblížkovi, aby přinesl tetě živého Ježíše, že dnes by to „šlo“ a utíkala zpět do práce. Splnilo se. Teta byla stále při vědomí, mohla mluvit, přijala sv. přijímání. Panovala kolem samá radost. Zdálo se, že bude lépe, vždyť přece se hodně lidí modlí za její uzdravení. Ale Pán měl jiný plán.

Kolem 14,30 hod. mě pořád „něco“ táhlo do nemocnice. Toto volání bylo tak silné, že jsem v práci všeho nechala a odešla. Psala jsem Květušce, jestli by jim nevadilo (protože bych tam byla v ten den podruhé), že bych se s nimi ještě v 15 hod. pomodlila Korunku k Božímu Milosrdenství. Modlím se jí v tu dobu každý den, má teta také, protože jsme ctitelky Božího Milosrdenství a víme, že může pomoci v hodině umírání komukoli na celém světě. Květuška mně však neodepsala. Sedla jsem do auta a jela do nemocnice s tím, že kdyby na návštěvě bylo víc lidí, tak odejdu a zajdu za tetou druhý den. Potichoučku otevírám dveře a u lůžka sedí můj 38letý syn Marcel a čte tetě modlitby z kancionálu. Je třeba říct, že asi od roku 2015 znovu nalézá cestu k Pánu. Teta již byla v počínající agónii a nevypadala vůbec dobře, každou chvíli měla odejít z tohoto světa na věčnost. Byla jsem v šoku, co tam dělá Marcel, kde jsou holky, její dcery a on mně v klidu odpovídá, že se šly naobědvat a on slíbil, že u tety zůstane, než přijdou, a kdyby něco, tak jim dá hned vědět. Nikdo z nich nedokázal odhadnout složitost situace. Byla jsem na sestřenky nazlobená, že nechaly Marcela samotného u umírající tety a jdou se klidně najíst. Ihned jsem pochopila, proč mě to tak silně táhlo do nemocnice a děkovala Duchu svatému, že mě tam poslal. Bylo 15 hodin. Začali jsme se modlit Korunku k Božímu Milosrdenství. Vysvětlila jsem synovi, že tato modlitba má nesmírnou moc v době umírání, a že Pán Ježíš slíbil svaté sestře Faustýně (a co slíbí, to vždy dodrží), že tuto osobu vezme ihned do nebe. Po Korunce byla ještě na Proglase křížová cesta a v tomto milostiplném čase, v 15:34 hodin teta odcházela na věčnost.

Nechápala jsem, proč já, její neteř a můj syn, máme být u jejího umírání. Ještě jsem našeho Pána prosila, ať počká, vždyť by tu měly být její dcery a doprovázet ji. A v tom mně můj syn říká: „Mami, asi tu nemají být“. Kratičká věta mě vzpamatovala a přijala jsem tuto obrovskou milost doprovodit tetu na věčnost spolu se svým synem za holky.

Dodnes nevím, proč se tak stalo, ale věřím, že Pán udělal všechno dobré pro nás všechny. Asi bychom v pokoji pouze brebentili a zapomněli se modlit a třeba bychom ani nezpozorovali, že teta modlitby potřebuje a že odešla na věčnost. Jsem za tuto zkušenost nesmírně vděčná a uvědomuji si, že čas strávený se svým synem a naše společné modlitby za umírající tetu měly také svůj velký význam. Třeba jednou, až budu povolávána na věčnost, mně syn bude stejně krásně doprovázet.

Přijela jsem domů a bylo mně moc dobře. Vše, co jsme mohli udělat, jsme udělali. Říkám si, jak všechno do sebe zapadlo, mše sv., sv. přijímání, jistě od otce Karla požehnání, pak Korunka a jako bonus křížová cesta a na první pátek po Popeleční středě!

sestra Vlasta Bohumila Houžvová z Opavy